

Vágó Istvánné Apósa

A képen az apósom, Weisz József látható az első világháború idején. Apósom nem szerette a vizet, sose látott tengert, de tengerésznek vitték be. Amúgy úri szabó volt, önálló volt, és Derecskén lakott. Tíz éves volt, amikor árva maradt. Úgy nőtt fel, és úgy tanulta meg ezt a szakmát, ezt a szabómesterséget, hogy voltak vagy tízen testvérek, és mindig valamelyik testvérnél lakott. Nagyon szorgalmas ember volt, mindig korán kelt, és ment a műhelybe. Tizennégy évig együtt laktunk Debrecenben. Az Arany János utcában béreltünk egy olyan lakást, aminek csak az utcai,

emeletes frontja maradt meg, a nagy hosszú udvar végig le volt bombázva. Amikor eladó lett a ház, az apósom megvette, emlékszem, huszonnégyezer forintért. Nekik Derecskén volt házuk, azt eladták. Így tulajdonképpen ők jöttek oda hozzánk. A mienk volt a földszinten egy háromszobás lakás, az övék meg az emeleten. Én úgy vágytam a családra, a szüleim nagyon hiányoztak, és azt hittem, hogy majd pótolja nekem, hogy együtt leszünk. Az apósom, szegény, nagyon rendes volt. Nem veszekedtünk soha, de épp ez volt a baj, azért mentem idegileg tönkre, mert sokat túrtam. Nem bántott ő, csak mindenbe beleszólt. Amikor hazajött a férjem, akkor 'Adjál Pistának ebédet' vagy 'Add neki oda az újságot'. Engem ez úgy felbosszantott, de nem szóltam egy szót se. Aztán tizennégy évig laktunk együtt. Segített engem, de úgy, hogy Mancsi néni, a második felesége ne tudja. Amikor mentem a piacra, mindig adott száz forintot. Akkor az nagy pénz volt. Ennek a Mancsi néninek sose volt gyereke, és azt hiszem, nem szeretett engem. Az apósom 1964-ben halt meg.